

Publicerad 2018-03-22 16:22 av Missbruksbarn

Jag minns hur jag plockade glasbitar i strandkanten som barn

Jag minns hur jag plockade glasbitar i strandkanten som barn - de var inte längre vassa för att havsvattnet med hjälp av tiden hade slipat deras kanter till en foglig släthet - jag tänkte inte så mycket på det då men det är så jag känner mig nu -

ibland så får jag känslan av att kyssarna lämnar mig ihålig - som om de gröpt ur mig - tömt mig på alla vitala organ och lämnat mig som en tom kropp och jag kan inte förklara varför jag känner såhär - kanske är det någonting fel på mig eller så är det någonting fel med världen -

som när det känns som om tårarna bränner in fåror i mina kinder - det förvånar mig hur kyla kan kännas så varmt för att det känns som om någonting brinner i mig när jag går ut även om det fortfarande är snö ute - som regnet som letar sig ner i min krage även när himlen är blå och fri från moln -

jag gillar inte vad tableterna gör med mig - för att jag inte känner igen mina egna känslor - allting blir främmande - jag såg på min egen bokhylla och jag kunde inte känna igen de böcker jag ägt i flera år - det känns som att marken under mina fötter inte vill mig väl för att jag kan inte hålla balansen längre -

jag hostar varje dag tack vare att jag litar på cigaretternas lögner om att glöden skall få mig att må bättre - men långsamt så bryter de ner

mina lungor till dess att bara
aska kommer ur min igentäppta hals -

ibland så kan jag se tidvattnet - och
det känns som att det slipar ner mina
tankar - tär på min förmåga att tänka
rationellt och sedan så kommer den -
slipar ner mina kanter som glasbitarna
jag plockade i strandkanten som barn.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Missbruksbarn med Poeter.se id #87339 innehar upphovsrätten